národní
úložiště
šedé
literatury

Krátká chronologie ruské agrese na Ukrajině aneb jak co přesně nazývat

Víchová, Lenka
2016

Dostupný z http://www.nusl.cz/ntk/nusl-253569

Dílo je chráněno podle autorského zákona č. 121/2000 Sb.

Tento dokument byl stažen z Národního úložiště šedé literatury (NUŠL).

Datum stažení: 21.09.2024

Další dokumenty můžete najít prostřednictvím vyhledávacího rozhraní nusl.cz .

Kremlin Watch Report

15.06.2016

Krátká chronologie ruské agrese na Ukrajině aneb jak co přesně nazývat

Lenka Víchová

Seniorní analytička a ukrajinistka programu KremlinWatch

Kremlin Watch je strategický program think-tanku Evropské hodnoty, který má za cíl rozkrývat a čelit jednotlivým nástrojům ruské hybridní války zaměřené proti liberálně-demokratickému systému.

Krátká chronologie ruské agrese na Ukrajině aneb jak co přesně nazývat

Text byl konzultován s předními českými odborníky na východoevropská studia: Janem Šírem, Michaelem Romancovem a Davidem Svobodou. Za obsah práce nese odpovědnost autorka.

V informační válce, kterou Rusko vede již více než dva roky nejen proti Ukrajině, pořád zaostáváme. Omezujeme se zatím, a i to s velkým zpožděním, na reakce na dezinformační bomby, které putinovské Rusko den co den vhazuje do našeho mediálního prostoru. Polopravdy, manipulace, míchání historických událostí s událostmi nanejvýš aktuálními doplněné chaosem v terminologii. V textu nabízíme terminologická doporučení, jak jednotlivé fenomény označovat přesně.
Cílem tohoto textu je v chronologickém sledu událostí, ke kterým došlo na Ukrajině od podzimu 2013 přibližně do léta 2014, ukázat, že:

- Válka na východní Ukrajině není válkou občanskou
- Tzv. donbaský separatismus měl vždy utilitární charakter a postsovětská politická elita oblasti jej využívala k prosazování svých zájmů
- Separatistické organizace byly málopočetné a neměly širší podporu obyvatelstva. Tzv. separatisty v roce 2014 nepodpořil ani jeden z volených orgánů regionu.
- Angažovanost Ruské federace je pro další setrvání separatismu i války na východní Ukrajině zcela zásadní. Bez vojenské, finanční, organizační, logistické, ale i personální podpory RF by separatistické republiky neměly šanci
- Snahy o odtržení Krymu od Ukrajiny a jeho připojení k Rusku se objevily hned po rozpadu SSSR a prostupovaly rusko-ukrajinskými vztahy až do momentu jeho nezákonné anexe

Občanský konflikt na východě Ukrajiny by mohl být důsledkem, ale rozhodně nebyl příčinou války na Donbasu. Před vypuknutím nepokojů na jaře 2014 na východní Ukrajině nic nenasvědčovalo tomu, že by zde hrozila občanská válka. Část obyvatelstva projevovala separatistické nálady (podobně jako moravistické politické subjekty v ČR), byla ale v menšině a málo aktivní. Ve východních oblastech Ukrajiny prakticky nedocházelo ke stávkám ani k protestním demonstracím. Ruskojazyčné obyvatelstvo zde nebylo utlačováno. Na jaře 2014 se však na jistou dobu sešly zájmy části místních elit a Ruské federace, které využily oslabení Kyjeva i potenciál separatistického hnutí – každý ve svém zájmu.

Mnoho západních médií i politiků však přejímá narativ informační války vedené Ruskou federací. V jeho rámci je konflikt na východní Ukrajině vykreslován nepřesně jako „občanská válka", což je termín, který účelově zastírá vnější podíl na konfliktu.

K prvním konfrontacím na Donbasu dochází už v průběhu prosince 2013. I tady vznikají Majdany, i když nejsou tak početné, jako ty v Kyjevě nebo v jiných městech západní a centrální Ukrajiny. Účastníci luhanského a doněckého Majdanu jsou napadáni skupinami agresivních mladých mužů.

Vše nasvědčuje tomu, že tyto skupiny, ze kterých posléze vzniká tzv. Antimajdan, ke kterému se přidává část obyvatelstva, jsou organizovány a finančně podporovány vedením Strany regionů. Rétoriku Majdanu i Antimajdanu však spojuje myšlenka boje proti oligarchům a požadavek rovnosti před zákonem. Etnicita, náboženské ani kulturní rozdíly při vzniku konfliktu nehrály zásadní roli.

Separatismus v Donbasu

To čemu se říká donbaský separatismus mělo vždy spíše utilitární charakter. Strana regionů, jako jedna z nejsilnějších politických stran, vnáší separatismus jako jev do celonárodní politiky už v listopadu 2004, kdy organizuje na podporu Viktora Janukovyče ve městě Severodoněck v Luhanské oblasti Všeukrajinský sjezd poslanců rad všech úrovní s účastí více než 3000 zástupců oblastních i městských rad především východních a jižních oblastí Ukrajiny. Sjezdu se účastní i ruská delegace v čele s tehdejším primátorem Moskvy Jurijem Lužkovem. Účastníci Sjezdu ve svých projevech vyhrožují provedením referenda, vytvořením tzv. Jiho-východní autonomní republiky v rámci federalizované Ukrajiny, odtržením části Ukrajiny a vytvořením samostatného státu i jeho připojením k Rusku. Po změně ukrajinské ústavy, na které se dohodla vláda s parlamentní opozicí, jejíž součástí bylo osekání prezidentských pravomocí a pravděpodobně i poskytnutí jistých garancí významným členům Strany regionů ze strany budoucí vlády, se však situace uklidnila. Podpora separatistického hnutí na východě země částí představitelů této strany měla podle všeho stejný cíl i na začátku roku 2014. Donbaská elita však podcenila ruský faktor a brzy začala ztrácet kontrolu nad procesy ve svém regionu. Tzv. lidové vůdce vystřídali občané Ruské federace.

Chronologie událostí

V noci z 21. na 22. února 2014, kdy umírají v Kyjevě desítky lidí, Viktor Janukovyč prchá ze země. Nejdříve odjíždí do Charkova, kde se má zúčastnit sjezdu, který média nazývají II. separatistickým sjezdem. Na sjezd ovšem nedorazí.

Dne 22. února odstupuje z funkce předseda parlamentu Volodymyr Rybak. Parlament zbavuje funkce také Viktora Janukovyče a vyhlašuje nové prezidentské volby na 25. května. Rozhodnutí, které přijímá, vychází z předpokladu, že se Janukovyč svým útěkem sám vzdal své funkce. Předsedou parlamentu je zvolen OleksandrTurčynov. Ten je zároveň pověřen výkonem funkce prezidenta.

Krym

23. února 2014 se ruský občan Aleksej Čalyj prohlásil lidovým primátorem Sevastopolu.

A v noci z 26. na 27. února neznámí ozbrojenci obsadili budovu Nejvyšší rady Krymu a Úřadu vlády Autonomní republiky Krym v Simferopolu. Nad oběma budovami zavlála ruská vlajka.

1. března 2014 Rada Federace RF schvaluje použití ozbrojených sil RF na území Ukrajiny (nejen Autonomní republiky Krym, nýbrž na území celé Ukrajiny). V tomto případě je nutno podotknout, že ruská vojska se na území Krymu legálně nacházela pouze na svých základnách a neměla právo se volně přesouvat po celém území poloostrova.

V souvislosti s těmito událostmi, rozhodla 11. března 2014 ukrajinská vláda zřídit dobrovolnické prapory v rámci Národní gardy (vnitřních vojsk).

16. března 2014 bylo v Krymu provedeno zmanipulované hlasování (Moskvou označované jako referendum, které však nesplnilo mezinárodní standardy, a proto nebylo mezinárodním společenstvím uznáno), den na to (17. března) byl, rovněž nezákonně, schválen akt o nezávislosti Krymu a už 18. března byla podepsána „smlouva“ o připojení Krymu k RF, kterou 21. března Rada federace ratifikovala.

Terminologické doporučení

Dnešní situaci na Krymu označujeme následovně:

Ukrajinský Krym je okupován a nelegálně anektován Ruskou federací.

Datum konání takzvaného „referenda“ se dvakrát měnilo s cílem uspíšit celý proces. Nejdříve bylo vyhlášeno na 25. května, později se datum jeho konání změnilo na 30. března, aby se nakonec odehrálo již 16. března. Po jeho provedení a vyhlášení „výsledků“, podle kterých mělo pro připojení k Ruské federaci hlasovat neuvěřitelných 96,77% voličů při účasti 83,1% hlasujících, se na oficiálních webových stránkách Rady Ruské federace pro rozvoj občanské společnosti a lidských práv při úřadu prezidenta objevil materiál vypracovaný členy této rady. Podle tohoto materiálu, za připojení k Rusku v „referendu“ hlasovalo 50-60 % voličů za maximální účasti 30-50 % obyvatel Krymu.

Terminologické doporučení

Tzv. lidové hlasování, které na Krymu proběhlo za asistence ruských vojáků dne 16. března 2014, neoznačujeme jako „referendum“, protože základní mezinárodní standardy tohoto právního nástroje nebyly splněny, což potvrdilo mezinárodní společenství neuznáním tohoto aktu. Přesný termín tedy zní: zmanipulované a nezákonné hlasování, které proběhlo zastrašováním místních občanů Ukrajiny ozbrojenými silami cizí moci – Ruské federace.

Už k 16. březnu 2014 jsou jednotky ruské armády rozmístěny (v rámci vojenských cvičení) po celé délce rusko-ukrajinské hranice. Přítomnost ruských jednotek u ukrajinských hranic nutila ukrajinskou vládu rozdělovat vojenské síly po hranici dlouhé přes dva tisíce kilometrů.

Do 21. března jsou na poloostrově zablokovány všechny ukrajinské vojenské základny a dopravní infrastruktura.

Kromě Krymu se ruské jednotky nacházely rovněž v tzv. Podněsterské moldavské republice. Počet ruských vojáků rozptýlených podél ukrajinsko-ruských hranic se podle různých zdrojů pohyboval mezi 30 a 80 tisíci (uváděl se i počet převyšující 200 tisíc vojáků – v době, kdy probíhalo masívní vojenské cvičení poblíž hranic s Ukrajinou od 26. února do 3. března, kterého se účastnilo přes 150 tisíc vojáků).

Historický exkurz: Válka o Krym nezačala na jaře 2014

Události, které předcházely anexi poloostrova v roce 2014, se v mnohém podobaly těm, ke kterým docházelo na Krymu v první polovině devadesátých let. Včetně informační války, diversních akcí a obklíčení vojenských objektů ruskou námořní pěchotou. V září 1993 došlo i na ozbrojené střety, které skončily zraněním několika vojáků.

Na poloostrově se začaly organizovat nezákonné ozbrojené formace, objevili se ruští kozáci a první etnopolitické organizace jako Republikové hnutí Krymu, později přejmenované na Ruskou obščinu Krymu, které v únoru 2014 sehrálo svou roli při nelegální okupaci a anexi poloostrova.

V letech 1992-1993 přijal ruský parlament řadu dokumentů, kterými se snažil delegitimizovat připojení Krymu k Ukrajinské SSR z roku 1954, stejně jako zpochybnit ukrajinskou jurisdikci na město Sevastopol.

Tyto spory se povedlo na jistou dobu ukončit podepsáním Budapešťského memoranda z roku 1994 (v jehož rámci se Ukrajina vzdala svých jaderných zbraní výměnou za garanci teritoriální integrity ukrajinského území), dále pak Smlouvy o přátelství, spolupráci a partnerství mezi Ukrajinou a Ruskou federací z roku 1997 (v jehož rámci RF opakovaně uznala územní celistvost a potvrdila nedotknutelnost v té době existujících hranic Ukrajiny, tj. včetně Krymu) a balíkem smluv o rozdělení Černomořského loďstva.

K rusko-ukrajinskému vojenskému konfliktu se však schylovalo i v roce 2003 kvůli ukrajinskému ostrovu Tuzla, který leží mezi Krymem a Krasnodarským krajem. Ruská federace se tehdy snažila spojit hrází Tamaňský poloostrov s ostrovem Tuzla, který administrativně patřil pod Krym a tudíž pod Ukrajinu. A v roce 2008 přijímá Státní duma RF rezoluci, ve které se obrací na prezidenta a vládu, aby aktivizovali svou činnost v souvislosti s hájením práv ruských krajanů na Ukrajině a aby prozkoumali otázku vypovězení Smlouvy o přátelství, spolupráci a partnerství s Ukrajinou.

Putinův projekt Novorusko

Zároveň je na jihovýchodě země zahájen proces tvoření tzv. Novoruska vytvořením samozvaných „republik“ DLR a LLR.

Během února a března 2015 se Antimajdan v Luhansku a Doněcku radikalizuje. V obou oblastech se začínají objevovat skupiny ruských občanů (především kozáků), a rétorika Antimajdanu nabývá proruský charakter.

Den poté, co neznámí ozbrojenci obsadili v Simferopolu budovu Nejvyšší rady Krymu, žádá na zasedání doněcké městské rady skupina radikálů, kteří se představili jako „Lidová domobrana Donbasu“ od místních poslanců, aby prohlásili ukrajinský parlament, Kabinet ministrů a Doněckou oblastní státní administraci za nelegitimní. Ultimátum přednáší Pavlo Gubarev, který sám sebe tituluje „velitelem Lidové domobrany Donbasu“. Zastupitelé jeho výzvu nevyslyší.

Stejný požadavek je vznesen i na mítinku 1. března, kde je Pavel Gubarev „zvolen“tzv. lidovým gubernátorem Doněcké oblasti, i na následujících demonstracích, kterých se už účastní i občané RF. Tyto protesty, stejně jako demonstrace za jednotu Ukrajiny, probíhají v Doněcku celý březen s opakovaným obsazováním a vyklízením administrativních budov. Mají zatím charakter improvizace a spontánnosti, ale nepostrádají násilí. 13. března 2014 končí jedna z těchto demonstrací masovým střetem, při kterém umírá 22letý účastník mítinku za jednotu Ukrajiny z Doněcka Dmytro Čerňavský.

V dubnu 2015 přerůstají nepokoje na Donbasu v obsazování administrativních budov. Po Luhanské a Doněcké oblastní státní administraci jsou obsazovány i administrativní budovy v menších městech.

Za **začátek ozbrojeného konfliktu** na východě Ukrajiny lze považovat 6. duben 2014, kdy ozbrojenci obsadili budovu luhanské státní bezpečnosti (SBU), kde se nacházel arsenál zbraní. Tyto zbraně budou v budoucnu sloužit jako důkaz toho, že v držení tzv. separatistů jsou trofejní zbraně (16. dubna v Kramatorsku se prorusky naladěný dav bez boje zmocnil 6 vozidel BMD).

V té době už ale nejen Kyjev, ale i místní politické elity ztrácejí kontrolu nad událostmi na Donbasu a iniciativu přebírají občané Ruské federace.

Nepokoje panují i v jiných městech jihovýchodu Ukrajiny.

Terminologické doporučení

Situaci na Ukrajině neoznačujeme jako „ukrajinskou krizi“, „občanskou válku“, nebo „konflikt na Ukrajině“. Přesný název zní – **ruská agrese na Ukrajině.**

Dne 7. dubna 2014 proukrajinští aktivisté rozeženou demonstraci separatistů v jihoukrajinském městě Mykolajiv. Téhož dne policie vytlačí proruské aktivisty z charkovské oblastní státní administrace a speciální jednotka uvolní budovu státní bezpečnosti v Doněcku. 10. dubna 2014 obyvatelé Záporoží začínají stavět kontrolní stanoviště u vjezdů do města, aby zabránili návštěvám proruských aktivistů z jiných regionů a také z Ruské federace.

Zlomovým dnem je 12. duben 2014, kdy **třicetičlenná ozbrojená skupina, jejichž koordinátorem je občan Ruské federace Igor Girkin (**známý i jako Strelkov**) obsadí** budovu oddělení policie ve městě **Slovjansk.**

Den na to Kyjev příjme rozhodnutí o nutnosti Antiteroristické operace. Tu zahájí 14. dubna 2014.

V Doněcku je obsazena budova oblastního vedení milice. **Všechny následující akce mají identický scénář:** několik desítek hostujících bojovníků se speciálním výcvikem obsazuje za podpory části místních obyvatel administrativní budovu bez jakéhokoliv odporu pořádkových sil. V tu dobu je podstatná část místního obyvatelstva podporuje stejně jako členové místní politické elity. V Doněcké a Luhanské oblasti většina příslušníku bezpečnostního aparátu přechází na stranu proruských sil nebo odstoupí ze svých postů. Podle skupiny Informacijnyjsprotyvse jedná minimálně o 70 procent příslušníků bezpečnostního aparátu (především jde o příslušníky MV, SBU a pohraniční policie), kteří straní separatistům nebo jsou přímo zapojení do sabotáží. **Velkou roli zde hraje rovněž korupce.** Zároveň z území RF začínají proudit na území Donbasu zbraně a žoldáci. Začátkem června 2014 dorazí i první těžké zbraně.

V polovině dubna už tzv. separatisté ovládají hlavní silniční tepny na Donbasu.

24. dubna 2014 zahájí Ruská federace masivní vojenské cvičení u hranic s Ukrajinou. Pod touto záminkou se ruská vojska koncentrovala u ukrajinských hranic už od února 2014. Ke konci dubna dochází k aktivnímu přesunu zbraní i ozbrojených lidí z Ruské federace na Ukrajinu. Donští kozáci obsazují několik měst na jihovýchodě země. Začínají vznikat lokální ozbrojené skupiny, nad kterými nemá nikdo kontrolu a které začínají terorizovat místní obyvatelstvo.

K protestům a obsazování státních budov dochází i v jiných oblastech. Nejvážnější situace byla v Charkově a **Oděse, kde 2. května** zemřelo více než 40 osob. Téměř 200 lidí bylo zraněno.

V těchto oblastech se však situaci podařilo zvládnout také díky tomu, že postoj místních elit i orgánů činných v trestním řízení byl jiný než v Luhanské a Doněcké oblasti. 2. května 2014 už **dochází k masivním bojům** u měst Slovjansk a Kramatorsk a začínají boje také o Mariupol.

„Referendiáda“
11. května probíhá nezákonné „referendum“ v Doněcké a Luhanské oblasti s jedinou otázkou: *„Podporujete deklaraci o vyhlášení nezávislosti Doněcké (Luhanské) národní republiky?“*

O pár dní později se **do čela tzv. vlády DLR staví občan Ruské federace Alexandr Borodaj. „Ministrem obrany“ se stává občan Ruské federace Igor Girkin.**

24. května 2014 se samozvané republiky spojují do jednoho celku pod názvem Novorusko s tím, že k tomuto novému státnímu útvaru by se v budoucnu měly připojit Oděská, Mykolajivská, Chersonská, Záporožská, Dnipropetrovská a Charkovská oblast (viz mapa na konci textu). **Pojem Novorusko** (historicky i geograficky nesprávný) používá poprvé ruský prezident Vladimír Putin ve svém televizním vystoupení ze 17. dubna, kde prohlašuje, že Rusové a Ukrajinci jsou jeden národ, který je dočasně rozdělen do dvou států. Jižní a východní Ukrajinu nazývá Novoruskem a naznačuje, že tuto oblast Ukrajina dostala „omylem“ – podobně jako Krym. **Nejpozději tímto okamžikem se ruská pozice oficiálně stává iredentistickou.**

Byl vytvořen i „novoruský parlament“ v čele s bývalým členem Strany regionů Olehem Carjovem. Na území tzv. DLR a LLR vznikaly další "lidové podrepubliky", které zakládají kozáci.

Na rozdíl od Krymu se však na východní Ukrajině nepovedlo vytvořit tzv. DLR a LLR bez ztráty na životech a bez použití vojenské síly. Důvodem nebyla jen menší přítomnost ruských jednotek na tomto území, ale také nedostatečná podpora této myšlenky jak mezi místním obyvatelstvem, tak mezi politiky.

Žádná ze separatistických organizací působících na území Luhanské a Doněcké oblasti (i když byly využity v první fázi konfliktu) **neměla širší podporu obyvatelstva ani lídry**, kteří by byli schopni dlouhodobě a samostatně připravovat dané území na samostatnost. Na rozdíl od Krymu, kdy Ruská federace využila k anexi politiky činné na republikové úrovni (Sergej Aksionov, Vladimir Konstantinov), **v Luhanské a Doněcké oblasti se za odtržení od Ukrajiny veřejně nepostavil žádný politik působící na celonárodní úrovni,** i když neveřejně k takové podpoře u části politiků docházelo. **Tzv. separatisty současně nepodpořil ani jeden z volených orgánů regionu.**

Mezi ty, kdo se v první etapě konfliktu nazývali „lidovými gubernátory“ a „vůdci domobrany“, patřili lidé vesměs neznámí a bez předešlých politických aktivit, i když spojovaní se Stranou regionů.

Terminologické doporučení

Entity se sebedeklarovaným názvem „Doněcká lidová republika“ nebo „Luhanská lidová republika“ je přesnější označovat jako **loutkové projekty Ruské federace na území Ukrajiny.**

Koncem května 2014 začíná několikaměsíční boj o Doněcké letiště a o hraniční přechody. Ukrajina ztrácí kontrolu nad desítkami kilometrů ukrajinsko-ruské hranice, přes kterou nekontrolovaně proudí zbraně i bojovníci. S přílivem ruských nájemných bojovníků začíná marginalizace místních ozbrojených skupin, včetně těch, které kontrolovali členové Strany regionu. Rinat Achmetov, nejbohatší muž Ukrajiny a velmi vlivný člen Strany Regionů se v polovině května ještě snaží aktivizovat zaměstnance svých podniků (organizací demonstrace za mír), ale nakonec i on sám opouští Donbas a přemisťuje se do Kyjeva.

25. května 2014 se na Ukrajině konaly předčasné prezidentské volby, ve kterých vyhrál Petro Porošenko.

7. června předkládá prezident Petro Porošenko ve své inaugurační řeči národu svůj mírový plán, který předpokládá dialog s neozbrojenými separatisty, amnestii, decentralizaci a předčasné místní volby.

Mezitím 29. května 2014 byl poblíž Slovjansku **sestřelen vrtulník Mi-8** Národní gardy Ukrajiny. 7. června 2014 byl **sestřelen vojenský dopravní letoun ukrajinské armády u Slovjansku**. V noci ze 13. na 14. června při přistávání na letišti v Luhansku byl **sestřelen vojenský dopravní letoun IL-76** vzdušných sil armády Ukrajiny. 16. července 2014 byl **sestřelen ukrajinský letoun SU-25**. A **17. července byl sestřelen Boeing 777, let MH17.**Letadlo bylo podle všeho sestřeleno protiletadlovým systémem BUK M1, který byl na Ukrajinu dopraven z území Ruské federace. Vyšetřování této události zatím nebylo ukončeno.

Po sestřelení Boeingu má Kyjev volnější ruce a zintensivňuje své vojenské aktivity. Zároveň **Rusko**, které nechce být spojováno s tímto incidentem, **mění personální politiku v DLR a LLR.** 8. srpna podává „premiér“ samozvané DLR občan Ruské federace Alexandr Borodaj demisi. Jeho nástupcem se tentokrát stává občan Ukrajiny, který pochází přímo z Doněcka - OleksandrZacharčenko. 14. srpna 2014 se objevila zpráva, že demisi podal i „ministr obrany“ Igor Girkin, rovněž ruský občan, který v tu dobu už opustil Doněck. 20. srpna opouští post „premiéra“ tzv. Luhanské lidové republiky další ruský občan Marat Baširov.

Od konce července až do druhé poloviny srpna ukrajinské síly úspěšně vytlačovaly separatisty a podařilo se jim odříznout města Doněck a Luhansk od zbytku území ovládaného proruskými silami, ale **23. srpna vstoupily na Donbas taktické skupiny ruské armády**. Ukrajinské síly byly v oblasti

Ilovajska u Doněcka obklíčeny, rusko-separatistická vojska postupovala na Mariupol, odblokovala Luhansk a vytlačila ukrajinskou armádu na severu k řece Severní Doněc. Byla to armáda, kterou si už nikdo nemohl splést s „lidovou armádou“ neuznaných republik.

Později pronikal větší počet ruské techniky i vojáků na území Ukrajiny v kritických momentech pro dosažení konkrétního vojenského cíle, jak tomu v únoru 2015 v bojích o Debalcevo. Po ukončení operace byly tyto jednotky zase staženy na ruské území.

Historické paralely

Z hlediska taktiky vedení války, kterou Ruská federace zahájila proti Ukrajině na jaře 2014, se nabízejí paralely mezi těmito událostmi a událostmi, ke kterým došlo v letech 1917-1921, kdy se po pádu monarchie a oslabení Petrohradu začíná formovat na území dnešní Centrální, Jižní a Východní Ukrajiny samostatný ukrajinský stát Ukrajinská lidová republika (zavedená zkratka UNR). Ve východní Haliči (bývalém území Rakouska-Uherska) vzniká Západoukrajinská lidová republika s centrem ve Lvově, která se v lednu 1919 spojuje s Ukrajinskou lidovou republikou.

Na území dnešní Východní Ukrajiny však bolševici bez větší podpory obyvatelstva vyhlašují loutkovou Ukrajinskou lidovou republiku sovětů s centrem v Charkově. Charkov se nachází na rusko-ukrajinských hranicích a má strategický význam pro ovládání Donbasu i jihu Ukrajiny. V té době vzniká ještě několik republik. Mezi nimi Oděská sovětská republika, Sovětská socialistická republika Tavridy, Doněcko-krivorožská sovětská republika.

Zároveň se vznikem Ukrajinské lidové republiky sovětů se rozhořel i vojenský konflikt o kontrolu nad Východní Ukrajinou mezi Sovětským Ruskem a Ukrajinskou lidovou republikou, který skončil porážkou Ukrajinské lidové republiky, obsazením jejího území a připojením ukrajinského území v roce 1922 k SSSR. Sovětská historiografie však tento konflikt prezentovala jako občanskou válku mezi příznivci nezávislé UNR s centrem v Kyjevě a sovětskou UNR s centrem v Charkově. (V roce 2004 v průběhu Oranžové revoluce se na tzv. Separatistickém sjezdu v Severodoněcku opět diskutuje možnost vytvoření Jihovýchodní republiky s centrem v Charkově a v únoru 2014 prchající prezident Viktor Janukovyč opět plánuje v Charkově sjezd své strany patrně s podobným záměrem – vytvořit alternativní republiku s vládou Viktora Janukovyče a požádat o vojenskou pomoc Rusko.)

National Capital (2,650,000 in 2004)
over 1,000,000
over 500,000
over 100,000
over 25,000
other main city
Capital of province (Oblast)
Ukranian provinces (Oblasti) have the name of their capitals. Crimea (Respublika Krym) is an autonomous republic of Ukraine
BELARUS
RUSSIAN FEDERATION
POLAND
SLOVAKIA
HUNGARY
MOLDOVA
ROMANIA
SEA OF AZOV
BLACK SEA
KYIV (Kiev)
Kharkiv
Dnipropetrovs'k
Donets'k
Odesa
Zaporizhzhya
Mykolayiv
Respublika Krym
Simferopol'
Sevastopol
Luhans'k
Lviv
Ternopil'
Khmel'nyts'kyy
Vinnytsya
Zhytomyr
Rivne
Luts'k
Ivano-Frankivs'k
Chernivtsi
Uzhhorod
Khust
Kamyanets'-Podil's'kyy
Mohyliv-Podil's'kyy
Kolomyya
Cherkasy
Kirovohrad
Poltava
Sumy
Chernihiv
Mariupol'
Kherson
Kerch
Sudak
Yevpatoriya
Yalta
Izmayil
Kiliya
Bilhorod-Dnistrovs'kyy
Illichivs'k
Brest
Lublin
Rzeszów
Homyel'
Kursk
Belgorod
Krasnodar
Rostov-na-Donu
Iaşi
Chisinau
Galaţi
Bucharest
Carpathian Mountains
Prichernomorskaya Nizmennost'
Gulf of Taganrog
Strait of Kerch
Mouth of the Danube
UKRAINE
0 km 4.5 90 13.5 km
© 2009 Ezilon.com All Right Reserved

© **Evropské hodnoty z.s. 2016**
Think-tank Evropské hodnoty je nevládní odborná instituce bránící liberální demokracii.

Naší vizí je svobodné, bezpečné a prosperující Česko ve střední Evropě, která je pevnou součástí Západu.

Pomáháme čelit agresivním režimům, radikalizaci uvnitř společnosti, šíření autoritářských tendencí a extrémistických ideologií včetně islamismu.

Politikům předkládáme odborná doporučení a systematicky sledujeme a hodnotíme jejich práci. Za základní prvky vysoké politické kultury považujeme aktivní občany, zodpovědné politiky a soudržnou společnost, která sdílí hodnoty svobody a demokracie.

Od roku 2005 se jako nevládní nezisková organizace, která není spojena s žádnou politickou stranou, věnujeme výzkumné a vzdělávací činnosti. Vedle vydávání odborných publikací a komentářů pro média, pořádáme konference, semináře a školení pro odbornou i širší veřejnost. Na svých akcích zprostředkováváme dialog mezi politiky, odborníky, novináři, podnikateli i studenty.

THINK-TANK EVROPSKÉ HODNOTY

Vlkova 36, 130 00 Praha 3

info@evropskehodnoty.cz

www.evropskehodnoty.cz

facebook.com/Evropskehodnoty